

Misijas ziņas

2023. gada 2.ceturksnis

Saturs

Kur ir jaukie cilvēki? / 1.aprīlis
Skaistuma Dievu meklējot / 8.aprīlis
Arests lidostā / 15.aprīlis
Sēklas Spānijas zemē / 22.aprīlis
„Ceļa meklētāju” pārsteidzošā reklāma / 29.aprīlis
Bībeļu zēns / 6.maijs
Drosmīgais bēgšanas plāns / 13.maijs
No Losandželosas uz Romu / 20.maijs
Ieslodzītais ar radiouztvērēju / 27.maijs
Alkoholisma varā / 3.jūnijs
Vēlreiz kristīta / 10.jūnijs
Noslēpumainais riteņbraucējs / 17.jūnijs
Misijas lauks savās mājās / 24.jūnijs, 13.sabats

* * *

Dārgie sabatskolu vadītāji!

Šajā ceturksnī mēs piedāvājam iepazīties ar Intereiropas divīziju, kura vada Septītās dienas adventistu draudzes darbu 20 valstīs un teritorijās: Andorā, Austrijā, Beļģijā, Bulgārijā, Čehijas Republikā, Francijā, Vācijā, Gibraltārā, Itālijā, Lihtenšteinā, Luksemburgā, Maltā, Monako, Portugālē, Rumānijā, Sanmarīno, Slovākijā, Spānijā, Šveicē, un Vatikānā.

Šajā reģionā dzīvo 337 892 000 iedzīvotāji, tajā skaitā 178 378 adventisti. Tātad adventistu īpatsvars šeit ir viens uz katru 1894 iedzīvotājiem. Šis rādītājs tads bija arī pirms 3 gadiem, kad divīzija prezentēja iepriekšējos Trīspadsmitā sabata projektus. Tie bija vērsti uz labās vēsts par Jēzus atnākšanu pasludināšanu lielākoties pasaulīgi noskaņoto valstu iedzīvotājiem.

Šī ceturksņa Trīspadsmitā sabata ziedojumi tiks novirzīti uz pieciem misijas darba projektiem četrās valstīs. Plašāka informācija ir pieejama žurnāla attiecīgās lappuses sānjoslā.

Īpašas iespējas

Ja vēlaties, lai jūsu sabatskolas nodarbības kļūtu saistošākas, mēs piedāvājam fotogrāfijas un citus materiālus, kuri atrodami pie katra no misijas stāstiem. Papildus informācija atrodama katra stāsta sānjoslā. Lai sameklētu tūristu saitu fotogrāfijas, apmeklējiet bezmaksas fotobankas, piemēram, pixabay.com vai unsplash.com. Laikā, kad lasīsit misijas stāstu, uz ekrāna varēsiet demonstrēt šos attēlus. Varat arī tos izdrukāt un ar tiem izdekorēt sabatskolas telpu vai dievnama ziņojumu dēli.

Bez tam jūs varat lejupielādēt PDF formāta failus no Intereiropas divīzijas, kur atrodami dažādi fakti un aktivitāšu atspoguļojumi. Tie atrodami bit.ly/eud-2023. Sekojiet mums arī *Feisbukā* - facebook.com/missionquarterlies.

Jauniešu un pieaugušo misijas ziņu žurnāla PDF versiju varat lejupielādēt bit.ly/adultmission. Misijas darba videomateriāli ir pieejami bit.ly/missionspotlight.

Ja esat atraduši īpaši efektīvus paņēmienus misijas ziņu līdzdalīšanā, lūdzu atrakstiet man uz adresi mcchesney@gc.adventist.org.

Paldies jums par to, ka mudināt savus draudzes locekļus koncentrēties misijas darbam!

Redaktors *Andrew McChesney*

Iespējas

Šī ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumi Intereiropas divīzijai palīdzēs īstenot 5 projektus:

- Pamatskola Setubalā, Portugālē
- Ietekmes centrs „Cerība”
- Jauniešu apmācības centrs Glandā, Šveicē
- Pamatskola Moisejā, Rumānijā
- Pēcskolas centrs Galati, Rumānijā

Kur ir jaukie cilvēki?

1.aprīlis
Mahajs

Rumānija

Mahajs uzauga ģimenē, kurā vecāki viņam mācīja būt pieklājīgam. Viņa vecāki bija cienījami cilvēki un nekad rupjus vārdus nelietoja. Viņi bija čakli darbinieki. Iesākuši kā trūcīgi cilvēki, viņi ar smagu darbu panāca, ka kļuva par liela vīnogu dārza īpašniekiem Rumānijā. Lai arī vecāki pārdeva vīnu, kas nāca no viņu dārza, viņi paši to nedzēra.

Mahajs sekoja vecāku piemēram. Viņš bija solīds cilvēks ar nevainojamu valodu. Alkoholu viņš nelietoja. Mahajam patika atrasties cienījamu cilvēku sabiedrībā, taču tādus sameklēt nebija viegli.

Mahajs šādus cilvēkus meklēja savā darba vietā ogļraktuvē, kur strādāja par inženieri. Tomēr šie darbinieki neatstāja cienījamu cilvēku iespaidu, viņi lamājās un lietoja alkoholu. Mahajam patika svētdienās apmeklēt baznīcu, un patīkamus cilvēkus viņš mēģināja sameklēt tur. Tomēr viņam arī šeit nācās piedzīvot vilšanos, arī kristieši, kā izrādījās, runāja rupjības un lietoja alkoholu.

Šo jautājumu Mahajs pārrunāja ar priesteri. „Es vēlētos satikt jaukus cilvēkus, taču tādus nevaru sameklēt pat dievnamā,” viņš sacīja. Priesteris Mahajam ieteica turpināt nākt uz dievkalpojumiem.

Pēc kāda laika Mahajs tomēr izlēma, ka iet uz baznīcu nav nekādas jēgas. Viņu bija ļoti apbēdinājis draudzes locekļu dzīvesveids.

Darbā Mahajs stingri turējās pie principiem, kurus viņam bija mācījuši viņa vecāki. Viņš pret apkārtējiem izturējās ar cieņu, viņa valoda bija nevainojama un alkoholu viņš nelietoja. Mahajs tika atzīts par labu vadītāju un kļuva par uzņēmuma direktoru, kurš pārraudzīja vairākus tūkstošus darbinieku. Būdams direktors, viņš joprojām vēlējās satikt cilvēkus, kuru dzīvesveids viņam iepatiktos. Tomēr savu darbinieku vidū viņš tādus neredzēja.

Pēc veiksmīgas karjeras Mahajs devās pensijā un dzīvoja pilsētā Krajova, kura atradās aptuveni 230 km uz rietumiem no Rumānijas galvaspilsētas Bukarestes. Viņš cerēja izbaudīt savus labākos gadus. Taču divas nedēļas pēc pensionēšanās viņš pārcieta smagu insultu un tika hospitalizēts.

Pēc kāda laika Mahajs atgriezās mājās un centās atgriezties savā dzīvē. Katru rītu viņš ārpus savām mājām nodarbojās ar dažādiem vingrinājumiem, lai viņa kājām un rokām atkal atgrieztu kādreizējo spēku. Tas prasīja lielas pūles. Bija jāpārvar arī savas emocijas, kuras bija insulta blakus pārādība.

Mahaja kaimiņš Gabriels pamanīja viņu vingrojam un sāka lūgt par viņu. Lai gan abi vīri nekad nebija pat aprunājušies, Gabriels Mahaju savās lūgšanās pieminēja katru dienu. Viņš Dievam lūdza, lai gados vecais vīrs saņemtu fizisku un garīgu spēku.

Pēc trīs nedēļām Gabriels devās pie Mahaja mājās, stādījās priekšā un uzaicināja viņu pievienoties nelielajai lūgšanu un Bībeles izpētes grupai.

Mahajam grupas vadītāji iepatikās. Viņi runāja nevainojami un alkoholu nelietoja. Tie bija cilvēki, kādus Mahajs bija meklējis visu savu dzīvi. Viņam patika arī Bībeles nodarbības. Ar to palīdzību Mahajs iepazīna Dieva mīlestību.

Patreiz Mahajs katru sabatu dodas uz Septītās dienas adventistu dievnamu.

„Esmu pārsteigts, ka adventistu draudzē man izdevās atrast tādus cilvēkus, kādus vienmēr esmu vēlējis sastapt,” viņš sacīja. „Viņi nelamājas, nedzer. Tādēļ tagad es esmu šajā draudzē.”

Mahajs ar nepacietību gaida iespēju nodot savu sirdi Jēzum un tikt kristītam, tiklīdz viņš būs tam gatavs fiziski.

Mahaja kaimiņš Gabriels kļuva par viņa draugu, un abi tagad daudz laika pavada kopā.

Mahajs nožēlo, ka nav varējis savus pensijas gadus pavadīt tā, kā to bija iedomājies, jo viņa lielākais izaicinājums tagad bija veselības atgūšana. Tomēr viņš par notikušo nekurn, jo tagad ir iepazinis Dievu. „Es pateicos Dievam par savu situāciju, lai arī mani ir skārusi šī slimība.”

Izglītība, tostarp Bībeles studijas, ieņem svarīgu vietu darbā, kuru Rumānijā veic adventisti, līdzdalot labo vēsti par Jēzus drīzo atgriešanos. Daļa no Trīspadsmitā sabata ziedojumiem palīdzēs Rumānijā paplašināt adventistu izglītības sistēmu, atvērt skolu un pēckolas centru. Paldies jums, ka plānojat pienest dāsnus ziedojumus.

Misijas ziņas

- 1904. gadā J.F.Hinters (Ginters) tika nosūtīts uz Bukaresti no Krievijas. Viņš noorganizēja pirmo ticīgo grupu ar 16 dalībniekiem. Tomēr vēlāk, pateicoties Rumānijas pareizticīgo baznīcas pretestībai, mācītājs Ginters tika izraidīts. Viņa vietu ieņēma Rumāņu mācītāji, kurus varas iestādes izraidīt nevarēja. Šiem mācītājiem bija būtiska ietekme turpmākajā adventisma attīstībā un izplatībā Rumānijā.

Skaistuma Dievu meklējot

8.aprīlis

Violeta

Rumānija

Jaunībā Violeta no Dieva baidījās. Komunistiskajā Rumānijā kristietība bija aizliegta. Ar viņu par Dievu neviens nerunāja, izņemot viņas vecmāmiņu. Taču vecmāmiņai par Dievu nekas labs sakāms nebija.

„Ja tu kļūdīsies, Dievs tevi sodīs,” viņa sacīja.

Violeta saprata, ka Dievs ir visvarens, zina visu un soda cilvēkus par katru viņu kļūdu.

Taču vecmāmiņas atklātais Dieva tēls runāja pretim tam skaistumam, kuru vēroja Violeta. Pavasarī viņa vēroja ziedošos kokus un kā tie pārvērtās par garšīgiem augļiem. Violeta noraudzījās rudens lapkritī un tad pavasarī priecājās par zariem, kuros atgriezās dzīvība. Viņa saprata, ka par kokiem Kāds rūpējas.

Violetu pārsteidza arī putnu dziesmas. Viņa prātoja, ka Kāds ir iemācījis katram putnam savu atšķirīgu melodiju.

Violeta pamanīja atšķirības starp cilvēkiem un dzīvniekiem. Pieaugot viņa sāka saskatīt lietas, kuras varēja saprast tikai cilvēki. Viņa secināja, ka spēja spriest nāca no Kāda, kurš cilvēku bija radījis atšķirīgu no dzīvnieka. Violetai šķita, ka šis Kāds ir labs Radītājs. Bet tad Violeta pārdomāja to, vai patiesi dabu ir radījis tas pats Dievs, kuru viņa bija pazinusi pēc vecmāmiņas stāstītā.

Kad Violeta jau bija pieaugusi, viņa devās uz dievnamu, jo uzskatīja, ka citādi Dievs viņu sodīs. Dievnamā pavadītais laiks viņu neiepriecināja. Viņa tur iedevza sveces un skūpstīja elku tēlus. Viņa lūdza Dievu baiļu pārņemta un uzskatīja, ka tā rīkojas arī pārējie. Veiktajos rituālos viņa nespēja rast prieku, taču nespēja arī to visu pārtraukt. Joprojām viņai ausīs skanēja vecmāmiņas brīdinājums: „Ja tu kļūdīsies, Dievs tevi sodīs.”

Kad Violeta sasniedza 30 gadu vecumu, viņa cieta autoavārijā. Tajā dienā viņa pirmo reizi mūžā nebija piesprādzējusies. Kad automašīna apgāzās, viņa nodomāja, ka ies bojā. Viņa skaļi iesaucās: „Dievs, palīdzi man!”

Automašīna bija sasista, taču viņa no tās izrāpoja bez nevienas skrambiņas. Visi, kas redzēja sasisto auto, bija šokēti. Jumts bija ietriekts sēdekļi, kurā Violeta bija sēdējusi. Sadursmes trieciens viņu bija pārsviedis uz pasažiera sēdekli. Ja Violeta būtu piesprādzējusies, viņa noteikti būtu gājusi bojā.

Garām gāja kāda sieviete un sacīja: „Dievs tevi ļoti mīl! Nekavējies! Meklē un atrod Viņu!” Violeta neticīgi klausījās, viņai šķita, ka šī sieviete runāja par kādu citu Dievu, nevis par to dusmīgo Dievu, kuru viņa pazina.

Un Violeta sāka meklēt Dievu un apmeklēt dažādus dievnamus. Viņa iegādājās savu Biblii, jo vēlējās iepazīt Jēzu.

Kādu vasaru, atrodoties atvaļinājumā Melnās jūras piekrastē, viņa ievēroja sievieti, kura pludmalē pārdeva grāmatas. Violeta ieraudzīja, ka tiek pārdots piecu grāmatu komplekts par Jēzu un vēlējās to nopirkt.

„Vai jūs jau esat lasījusi kaut ko no Elenas Vaitas darbiem?” pārdevēja jautāja.

Violeta atbildēja noraidoši. Šķita, ka pārdevēju bija iespaidojis tas, ka Violeta bija gatava iegādāties visu „Laikmetu konflikta” grāmatu sēriju, lai arī par E.Vaitu nekā nezināja.

Mājās Violeta uzreiz iesāka lasīt „Laikmetu ilgas.” Viņa vēlējās ar Jēzu iepazīties tuvāk.

Pēc neilga laika Violetai piezvanīja grāmatu pārdevēja Jūlija un uzaicināja viņu uz dievkalpojumu Septītās dienas adventistu dievnamā. Violetu iespaidoja gan Jūlija, gan dievkalpojums. Viņi pielūdza mīlestības un skaistuma Dievu, To, kurš bija radījis dabu un cilvēci.

Violeta šim Bībeles Dievam atdeva savu sirdi un pievienojās adventistu draudzei. Patreiz viņa vada Bībeles nodarbības un māca citus par mīlestības un skaistuma Dievu, kuru viņa bija atradusi Bībelē.

„Dievs ir Radītājs, Visuvarens, bet Viņš mūs mīl,” viņa sacīja. „Sis ir tas Dievs, kuru es vēlējos sastapt, kad biju vēl bērns. Es stipri ticu, ka Dievs ir mīlestība.”

Izglītība, tostarp Bībeles studijas, ieņem svarīgu vietu darbā, kuru Rumānijā veic adventisti, līdzdalot labo vēsti par Jēzus drīzo atgriešanos. Daļa no Trīspadsmitā sabata ziedojumiem palīdzēs Rumānijā paplašināt adventistu izglītības sistēmu, atvērt skolu un pēcskolas centru

Misijas ziņas

- Agrīnais misijas darbs Transilvānijā atklāja šīs teritorijas etnisko daudzveidību. Adventes vēsts tika sludināta vācu, ungāru un rumāņu valodās.

Arests lidostā

15.aprīlis

Karmena

Spānija

Divas dienas pirms Karmena iekāpa lidmašīnā, viņa pie savas gultas nometās ceļos un lūdza Dieva aizsardzību. Jaunā sieviete Dievu nebija lūgusi gadiem ilgi. Viņa nebija pārliecināta, kādēļ tieši tagad viņa izjuta vajadzību lūgt. Taču Karmenu māca izmisums, un viņa lūdza no visas sirds.

„Dievs, lūdzu sargi un gādā par mani,” viņa lūdza. „Vadi mani, jo es to daru izmisīgas vajadzības dēļ. Lūdzu nepieļauj, lai mani aizturētu policija.”

Tajā naktī viņa sapņoja, ka tika apcietināta un ka viņai tika uzlikti rokudzelži. Kad Karmena pamodās, viņa šo sapni aizmirsa kā kaut ko nenozīmīgu.

Dienu vēlāk Karmena iekāpa lidmašīnā un devās no Brazīlijas uz Spāniju.

Visa 12 stundu ilgā lidojuma laikā Karmena izbailēs drebēja. Viņa atcerējās, ka šajā lidojumā bija vēlējusies doties pirms mēneša, taču tas neizdevās. Karmena atcerējās, ka viņas māte bija teikusi: „Atgriezies pie Dieva tagad, kad vēl tas ir iespējams.” Un Karmena bez pārtraukuma lūdza Dievu visu lidojuma laiku.

„Lūdzu, dod man mieru,” viņa lūdza. „Pasargā mani, nomierini mani.”

Karmena lūdza pēc Dieva vadības.

„Lūdzu, piepildi manā dzīvē Savu gribu,” viņa sacīja.

Pēc nolaišanās Spānijas galvaspilsētā Madridē Karmena savu pasi iedeva imigrācijas dienesta darbiniekam un pases pārbaudi izgāja bez problēmām. Taču, kad viņa no bagāžas nodalījuma paņēma savu somu, viņu apturēja policists.

„Sekojiet mums,” viņš sacīja.

Karmena sekoja policistiem uz telpu, kurā viņai tika paziņots, ka viņas soma ir pārbaudīta, un tajā ir atrastas aizliegtas lietas. Karmena tika saslēgta rokudzelžos.

„Jūs esat arestēta,” policists paziņoja.

Karmena atcerējās savu sapni. Viņa klusībā lūdza Dievam piedošanu. Tas bija viss, ko viņa tagad varēja darīt. No lidostas policija viņu nogādāja cietumā.

Tiesas process ilga aptuveni 4 mēnešus. Karmena tika notiesāta uz 6 gadiem cietumā.

Spānijā viņai nebija ne ģimenes locekļu, ne draugu. Nevienu viņa nepazina. Karmena sev jautāja: „Kāpēc tas viss notiek ar mani? Kādēļ es esmu šeit?” Tā bija sāpīga pieredze. Viņa, tāpat kā citi ieslodzītie, domāja, ka atrodas cietumā tādēļ, ka viņu bija sodījis Dievs. Šajos apstākļos bija grūti gūt kādu cerību.

Kādu dienu viena no ieslodzītajām uzaicināja Karmenu uz Bībeles izpētes nodarbību.

„Mūs apciemo jauki cilvēki no baznīcas,” sacīja ieslodzītā. „Viņi piedāvā Bībeles nodarbības. Nāc mums līdzi!”

Karmena devās uz Bībeles nodarbībām un tur satika Jūliju un Santosu, divas Septītās dienas adventistes, kuras bija tās 10 cilvēku grupas sastāvā, kura regulāri apmeklēja cietumu. Tā bija Karmenas pirmā tikšanās ar adventistiem.

Karmenai šīs adventistes iepatikās, viņa jutās gaidīta un pieņemta. Te viņa jutās aizsargāta. Kad viņi kopīgi lasīja Bībeli, Karmena sāka izjust Dieva klātbūtni. Viņai īpaši patika lasīt 23. psalmu: „Dāvida dziesma. Tas Kungs ir mans gans, man netrūks nenieka. Viņš man liek ganīties zālainās ganībās. Viņš mani vada pie skaidra ūdens. Viņš atspirdzina manu dvēseli un ved mani pa taisnības ceļiem Sava Vārda dēļ. Jebšu es arī staigāju tumšā ielejā, taču ļaunuma nebīstos, jo Tu esi pie manis, Tava gana vēzda un Tavs gana zizlis mani iepriecina,” Ps.23:1-4.

Karmena vairs nejutās vientuļa. Viņā sāka mosties cerība.

Pēc Bībeles studiju uzsākšanas Karmenas dzīve uzlabojās. Viņa cietumā saņēma kāroto darbu. Un tad negaidīti par labu uzvedību tika atbrīvota. Cietumā viņa bija pavadījusi tikai trīs gadus.

„Tagad es esmu brīva,” sacīja Karmena. „Man ir sākusies jauna dzīve. Es studēju universitātē, un mana dzīve turpinās. Es vienmēr paļaušos uz Dievu, jo Viņš manā dzīvē ir pirmajā vietā.”

Karmena regulāri atgriežas cietumā, lai uzmundrinātu savu ieslodzīto draudzeni. Karmena viņai saka: „Tev vienmēr jāturas pie Dieva, jo ar Viņu viss ir iespējams.”

Karmena pateicas Dievam, ka bija nokļuvusi cietumā. Viņa teic, ka Dievs ir uzklauzījis viņas lūgšanas 12 stundu lidojumā uz Spāniju. Lai arī Karmena no cietuma pasargāta netika, tomēr Dievs atbildēja uz viņas lūgumu un viņas dzīvē piepildīja Savu gribu. Dievs vadīja Karmenu tuvākās attiecībās ar Viņu.

„Es ļoti kaunos par savā dzīvē izdarītajām kļūdām, taču es vēlos, lai mans stāsts citiem kalpotu kā mācība,” Karmena saka. „Kad jūs lūdzat Dievu, lai jūsu dzīvē notiek Viņa griba, pacietīgi gaidiet, kamēr Dievs atbildēs, jo Viņš to darīs.”

Pirms 3 gadiem daļa no Trīspadsmitā sabata ziedojumiem nonāca Sagunto Adventistu koledžā Spānijā, kur studenti arī pasniedz ieslodzītajiem Bībeles nodarbības. Paldies jums par ziedojumiem misijas darbam, kuri palīdz izplatīt cerības vēsti.

Misijas ziņas

- Frenks Bonds un viņa brālis Valters no Kalifornijas brīvprātīgi piedalījās draudzes darbā Spānijā un 1903. gada vasarā apmetās uz dzīvi Barselonā, Katalonijas galvaspilsētā. Viņi nedaudz pārvaldīja spāņu valodu, tomēr izrādījās, ka šeit iedzīvotāji sarunājas katalāņu valodā. Oktobrī viņi pārcēlās uz tuvējo pilsētu Sabadeli un tur atvēra skolu. 1904. gada jūnijā tika kristīti pirmie 3 cilvēki.

Sēklas Spānijas zemē

22.aprīlis

Ivans un Delia

Spānija

Pirmajā sabatā Ivans un Delia Dievu pielūdza savās mājās Spānijas pilsētā, kurā nebija neviena Septītās dienas adventista. Bet misionāru pāris bija apņēmības pilns to mainīt.

Ivans nāca no Meksikas, bet Delia – no Kubas. Pirms gada abi ieradās Spānijā, lai sniegtu atbalstu adventistu mācītājiem Barselonā. Tas bija laiks, kad uzliesmoja Covid-19. Kad tika atcelti pandēmijas dēļ noteiktie ierobežojumi, Ivans un Delia tika uzaicināti veidot draudzi pilsētā Segovija, kura atrodas 90 minūšu brauciena attālumā no galvaspilsētas Madrides.

Pirmajā sabatā viņi savās mājās lasīja Bībeli. Ivans spēlēja ģitāru, un abi dziedāja. Lai arī viņi bija tikai divi vien, viņiem bija cerība.

Viņi bija uzzinājuši kādas gados vecākas sievietes vārdu, kura izrādīja interesi par Bībeles studijām. Pēc pāris dienām Delia ar šo sievieti sazvanījās, un abi uzsāka nodarbību vadīšanu.

Nākošajā sabatā Ivanam un Delia pievienojās šī sieviete un viņas 4 gadus vecais mazdēls.

Bībeles studijas turpinājās veselu mēnesi.

Tad sabata dievkalpojuma dalībnieku skaits pieauga līdz pieciem. Kāda vecmāmiņa atveda savu vedeklu, 4 gadus vecā zēna māti. Vecmāmiņa izteica sarūgtinājumu, ka zēna tēvs Lūkass bija atteicies ierasties.

Ivans palūdza vecmāmiņai Lūkasa telefona numuru un nosūtīja ziņu: „Mēs vēlētos uzaicināt jūs un jūsu sievu uz pusdienām.”

Pēc pāris dienām abi pāri baudīja kopīgas pusdienas un devās pastaigā pa parku. Pastaigas laikā Lūkass minēja, ka viņš drīz kļūs 22 gadus vecs.

Ivans un Delia nolēma Lūkasu un viņa ģimeni pārsteigt ar dzimšanas dienas svinībām. Delia izcepa tradicionālo piena kūku un izdekorēja to ar sarkaniem ziediem un zaļām lapām.

Lūkass bija ļoti pārsteigts! Viņš nekad nebija svinējis savu dzimšanas dienu ar kūku vai ballīti. Kad Delia uzzināja, ka Lūkasam šī ir pirmā dzimšanas dienas ballīte, viņa nespēja tam noticēt.

Lūkasam ļoti patika, gan kūka, gan pašas svinības. Viņš visu laiku smaidīja. Laimīga jutās arī viņa sieva. Svinības patika arī viņu dēliņam un vecmāmiņai.

Pēc tam Lūkass vēlējās pievienoties Bībeles studiju grupai. Tad viņš sāka apmeklēt arī sabata dievkalpojumus pie Ivana un Delias. Dalībnieku skaits bija pieaudzis līdz sešiem – Ivans, Delia, vecmāmiņa, viņas mazdēls, vedekla un Lūkass. Ivans spēlēja ģitāru, un visi ar prieku dziedāja.

Vecmāmiņa, Lūkass un arī pārējie aicināja savus draugus nākt un baudīt mūziku, un viņi to arī darīja. Tad viņiem pievienojās arī vectēvs un nāca klausīties mūziku.

Pusotra gada laikā šajā pilsētā, kurā nebija adventistu, sabata dievkalpojumos mājas apstākļos regulāri sāka tikties aptuveni 30 cilvēki. Astonpadsmit piedalās Bībeles nodarbībās, seši cilvēki ir jau kristīti. Tiek plānots īrēt telpas dievkalpojumu rīkošanai.

„Mēs meklējam ēku, jo cilvēku skaits pieaug,” saka Ivans. „Vēlamies dievnamu sabata dievkalpojumiem un arī ietekmes centru, kurā nedēļas laikā varam aizsniegt apkārtējo sabiedrību,” piebilda Delia.

Spānijā ir daudz pilsētu, kurās nav adventistu. Paldies par jūsu pirms 3 gadiem pienestajiem Trīspadsmitā sabata ziedojumiem, kuri tika novirzīti Sagunto Adventistu koledžai, lai palīdzētu apmācīt ļaudis sludināt labo vēsti par Jēzus drīzo atnākšanu valstī un arī ārpus tās robežām.

Misijas ziņas

- Pagājušā gadsimta sešdesmitajos gados Spānijas draudzes prezidents Angels Kodehons sāka darbu reliģiskās brīvības nodrošināšanas jomā. Līdz ar to draudze saņēma oficiālu atļauju visu draudžu darbībai un dievkalpojumu rīkošanai. Jaunā Spānijas konstitūcija draudzei pilnīgu brīvību piešķīra 1978. gada oktobrī. Jaunajiem vīriešiem, kuri dienēja armijā, vairs nebija jābaidās no apcietināšanas savas ticības dēļ.
- Sagunto Adventistu koledža tika izveidota 1965. gadā Spānijas provincē Valensijā valsts austrumu krastā. Sagunto piedāvā akadēmiskos grādus teoloģijā, kā arī spāņu valodas kursus, ir pieejams profesionāls mūzikas centrs un mākslas akadēmija.

„Ceļa meklētāju” pārsteidzošā reklāma

29.aprīlis

Loida

Spānija

Divpadsmit gadu vecumā, kad Loidas vecāki izšķīrās, meitenes pasaule sabruka.

Loidas vecāki bija Septītās dienas adventisti. Arī vecvecāki bija šīs draudzes locekļi. Un Loida tika audzināta kā adventiste. Taču pēc vecāku šķiršanās viņa uz dievnamu vairs negāja. Loidas tēvs tika svītrots no draudzes saraksta.

Loida bija satraukta. Viņa bija domājusi, ka no šīs mīlestības pilnās draudzes viņš nekad netiks neizslēgts. Kad viņa par savām izjūtām pastāstīja draudzes locekļiem, viņi paskaidroja, ka viņas tēvs bija grēkojis. Tajā laikā Loida bija uzticīga „Ceļa meklētāju” kluba dalībniece un gatavojās kristībām. Daži draudzes locekļi šaubījās, vai meitene, kuru pārņēmušas tādas emocijas, ir gatava kristībām.

„Varbūt tev vajadzētu kādu brīdi nogaidīt un vispirms uz saviem jautājumiem saņemt atbildes,” viens no draudzes locekļiem sacīja.

Loida nolēma kristības atlikt un dievkalpojumus vairs neapmeklēja.

Meitenei par lielu vilšanos, pēc viņas aiziešanas ar viņu neviens nesazinājās, ne mācītājs, ne arī kāds no draudzes locekļiem.

Loida vēlējās, lai kāds viņai pajautātu, kā viņa jūtas vai arī pamudinātu turpināt Bībeles studijas, lai sagatavotos kristībām. Taču neviens pat nepiezvanīja.

Pagāja 30 gadi. Loida apprecējās, tad kļuva atraitne, pēc tam devās laulībā atkārtoti.

Kādu dienu, kad Loida bija iegājusi sociālajos portālos, viņa ieraudzīja „Ceļa meklētāju” kluba sludinājumu, kurš vēstīja par šī kluba rīkotu nometni. Būdama bijusī šī kluba dalībniece, Loida par to vēlējās uzzināt ko vairāk. Viņa prātoja, kādēļ šī reklāma bija parādījusies viņas datu plūsmā. Viņai taču nebija ne adventistu draugu, ne arī kāda cita saikne ar draudzi.

Loida noklikšķināja uz sludinājumu un nonāca pie videoklipiem, kuros bija redzami kādreizējie nometnes dalībnieki. Loida skatījās un raudāja, viņa atcerējās, kā bija apmeklējusi dievkalpojumus un šī kluba pasākumus. Un Loida izjuta spēcīgu vēlmi atjaunot savas attiecības ar Dievu.

Loida meklēja vairāk informācijas par draudzi un uzzināja, ka tiešsaistē ir piejams liels daudzums dažādu materiālu, tajā skaitā svētrunas. Veselu nedēļu Loida pavadīja, skatoties svētrunas, lūgšanu nedēļu programmas un citus draudzes pasākumus. Vairākus videoklipus viņa rādīja savai 8 gadus vecajai meitai Valērijai.

„Šai draudzei es reiz piederēju,” Loida paskaidroja.

Valērija ar interesi vēroja „Ceļu meklētāju” pasākumus.

„Mamm, kādēļ tu vairs uz baznīcu neej?” viņa jautāja.

Loida saprata, ka viņai nav ko atbildēt.

„Es īsti nezinu,” viņa atzinās.

Kad viņa bērniībā bija pārstājusi apmeklēt dievnamu, viņa domāja, ka viņai tam ir daudz iemeslu. Taču tagad, būdama pieaugusi, viņa saprata, ka patiesībā šo iemeslu nemaz nebija.

Valērija lūdza mātei atļauju doties uz „Ceļa meklētāju” nometni.

Loida nevarēja iedomāties, ar kuru no draudzes varētu sazināties, lai saņemtu informāciju. Taču tad viņa atcerējās kādu senu adventistu draugu, un viņš palīdzēja mātei un meitai nokļūt šajā pasākumā.

Tas bija brīnišķīgs piedzīvojums! Loidu visvairāk iepriecināja tas, ka viņas meita labi iejutās starp pārējiem bērniem. Pēc nometnes Loida ar Valēriju nolēma piedalīties Bībeles izpētes nodarbībās. Pēc diviem gadiem Loida atdeva savu sirdi Jēzum kristību ūdeņos. Viņa bija tik laimīga!

Patreiz Valērija ir 10 gadus veca un pēta Bībeles patiesības. Viņa tic, ka kādu dienu tiks kristīta.

Loidai ir savi sapņi. Viņa ar meitu Valēriju dzīvo mazā pilsētiņā, kuras tuvumā dzīvo tikai nedaudzi adventisti. Loida vēlētos pārcelties uz Spānijas pilsētu Sagunto, kur mīt vairāk adventistu, lai būtu lielākas iespējas iesaistīties draudzes aktivitātēs un viņas meita varētu mācīties adventistu skolā.

Loida priecājas, ka „Ceļa meklētāju” reklāma parādījās viņas sociālo mediju datu plūsmā. „Gadus trīsdesmit es jutu, ka manā dzīvē kaut kā pietrūkst,” viņa saka. „Tagad, kad esmu atgriezies pie Dieva un draudzē, mana dzīve man šķiet piepildīta.”

Daļu no pirms 3 gadiem saņemtajiem Trīspadsmitā sabata ziedojumiem saņēma Sagunto Adventistu koledža, kuras pilsētiņā atrodas draudzes skola, uz kuru Loida vēlētos sūtīt savu meitu. Paldies par jūsu ziedojumiem misijas darbam, kuri palīdz izplatīt cerības vēsti.

Daži fakti

- Tā kā spāņu valodā runā vairāk nekā 570 miljoni cilvēku, šī valoda ir otrajā vietā pēc mandarīnu valodas (Ķīnā). Spānijā, lielākajā daļā Latīņamerikas valstu un Ekvatoriālajā Gvinejā spāņu valoda ir viena no oficiālajām valodām. Kopumā katru dienu spāņu valodā runā 21 valstī.
- 1519. gadā, izbraucot no Seviļas, Spānijā, ekspedīcija Ferdinanda Magelāna vadībā devās ceļā, lai atrastu ceļu uz Austrumāziju caur Ameriku un pāri Klusajam okeānam. Magelāns bija portugālis, taču šo uzdevumu izpildīja spāņu kapteinis Huans Sebastians Elcano.
- Mītiskā personāža zobu fejas vietā spāņiem ir zobu pele, kuru sauc par *Ratoncito Perez* (Mazā Pele). Lai gan šī zobu pele pirmo reizi parādījās mutvārdu tradīciju tautas pasākās, rakstnieks Luiss Koloma savā stāstā viņu attēloja kā zobu tirgotāju. Šis stāsts tika sarakstīts astoņgadīgajam karalim Alfonso XIII 1894. gadā.

Bībeļu zēns

6.maijs

Remuss

Spānija

Remuss bija pazīstams kā „Bībeļu zēns.”

Remuss bija medbrālis, bet viņa sieva – arhitekte. Viņiem ir trīs bērni, un Francijā viņi dzīvoja komfortablu dzīvi. Šķita, ka viņiem bija viss laimei nepieciešamais. Tomēr kaut kā pietrūka.

Remuss ilgojās, lai varētu atkārtot Jēzus lūgšanu: „Es Tevi esmu paaugstinājis virs zemes, pabeigdams to darbu, ko darīt Tu Man esi uzdevis,” Jāņa 17:4. Remuss vēlējās Dievu pagodināt ar savu dzīvi. Bet kā to izdarīt?

Viņš prātoja, vai viņa misijai būtu jālīdzinās Jēzus misijai, kad Viņš paziņoja: "Tā Kunga Gars ir uz Manis, jo Viņš Mani svaidījis sludināt prieka vēsti nabagiem, pasludināt atsvabināšanu cietumniekiem un akliem gaismu, satriektos palaist vaļā un pasludināt mūsu Kunga žēlastības gadu," Lūk.4:18,19.

Remuss izlasīja Jēzus norādījumus mācekļiem, kurus Viņš deva pirms atvadīšanās: „Tāpēc ejiet un darat par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara Vārdā, tās mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis. Un redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam," Mat.28:19,20. Viņš arī E.Vaitas grāmatā „Kolportieru darbs” izlasīja, cik nozīmīgu vietu evaņģelizācijā ieņem šis darbs.

Un Remuss izlēma kļūt par literatūras evaņģēlistu. Viņš gribēja būt kāds, kurš, viņa vārdiem runājot: „mēģina pārdot grāmatas cilvēkiem, kuri nevēlas tās pirkt.”

Remuss ar savu ģimeni pārcēlās uz Galisiju. Tas bija Spānijas rajons, kurš izceļas ar tā iedzīvotāju pasaulīgu noskaņojumu. Šajā rajonā iedzīvotāju skaits sasniedz 3 miljonus, taču tajā ir tikai 5 draudzes un aptuveni 500 adventisti.

Remuss sāka tirgot Bībeles un citas grāmatas tirgos, kuros ļaudis iegādājās lauksaimniecības produktus, drēbes, rotaļlietas, grāmatas un dažādas lietotas lietas. Kad viņš uzsāka tirdzniecību, cilvēki viņu iesauca par „Bībeles zēnu.”

Reiz brīvdabas tirgū Remuss ieraudzīja kādu puisīti, kurš arī tirgoja grāmatas, un devās ar viņu aprunāties.

Svešais puisis acīmredzami nevēlējās uzsākt sarunu, tomēr, šķiet, ka izvairīties nespēja.

„Tevī ir kaut kas neparasts,” viņš pēc sarunas atzina.

Puisis beidzot piekrita vairākas Remusa grāmatas ievietot savā stendā. Kā pateicību Remuss viņam uzdāvināja Bībeli.

Svešais grāmatu pārdevējs mājās sāka lasīt Bībeli un drīz vien vēlējās piedalīties Bībeles studijās. Pēc vairākiem mēnešiem viņš atdeva savu sirdi Jēzum. Patreiz viņš cenšas pārliecināt savu meitu, māsu un māti arī pieņemt Jēzu.

Tagad Remuss ir ar šo cilvēku iedraudzējies. Kad viņi tiekas, viņš uzsauc: „Sveiks, Bībeles zēn!”

Dažreiz Remusa grāmatu pārdošana neprasa nekādu piepūli. Reiz, kad viņš nesa vairākas Bībeles, viņu apturēja kāds cilvēks.

„Vai tā ir Bībele?” svešinieks jautāja.

„Jā, es pārdodu Bībeles,” sacīja Remuss.

„Cik viena maksā?” svešinieks pārinteresējās.

„Desmit eiro,” Remuss atbildēja.

„Dodiet man vienu, lūdzu,” svešinieks sacīja.

Šajā gadījumā Ramusam nekas nebija jādara, lai pārdošana notiktu, viņam vienkārši bija jāiziet no savas mājas. Viņš sacīja, ka šo Bībeli bija pārdevis Dievs.

Citā reizē kāda sieviete, ieraudzījusi, ka Remuss pārdod Bībeles, burtiski lēkāja aiz prieka.

„Es lūdzu Dievu, lai dabūtu Bībeli!” viņa iesaucās un noskūpstīja savu pirkumu. „Šī ir atbilde no Dieva.”

Reiz Remuss, lai nokļūtu tirgū, nobrauca 120 kilometrus. Tajā dienā viņš pārdeva daudz grāmatu. Taču, kad pienāca vakars, saprata, ka tomēr nav pārdevis tik daudz, lai segtu šā brauciena benzīna izmaksas.

Remuss prātoja: „Vai ceļojums bija tā vērts?” Tad pie grāmatu stenda pienāca kāds aptuveni 90 gadu vecs vīrietis.

„Vai jums ir Bībele?” vīrietis jautāja. Šis vīrs vēlējās uzzināt, vai Jēzus varētu viņu iemīlēt.

Remuss priecīgi sāka runāt par Jēzu un Viņa mīlestību. Ar asarām acīs abi vīri apcerēja Jēzus mīlestību. Tad vīrietis Bībeli nopirka.

Patiesi, nekad nav par vēlu iepazīt Jēzu. Dārgās brauciena izmaksas bija tā vērtas, lai satiktu šo veco vīru un līdzdalīt viņam Jēzus mīlestību. Remuss cer ieraudzīt šo cilvēku debesīs kopā Jēzu.

Remuss ir priecīgs, ka šeit, Spānijā, var kalpot Dievam.

„Ir daudz cilvēku, kuri meklē dzīvības maizi,” viņš saka. „Mēs varam viņiem palīdzēt, sagādājot viņiem Bībeles.”

Remuss arī priecājas, ka viņu pazīst kā „Bībeles zēnu.”

Spānijā ir daudz pilsētu, kurā nav Septītās dienas adventistu. Paldies par jūsu pirms 3 gadiem pienestajiem Trīspadsmitā sabata ziedojumiem, kuri tika novirzīti uz Spānijas Sagunto koledžu, lai palīdzētu apmācīt cilvēkus labās vēsts izplatīšanā gan valstī, gan arī ārpus tās, par Jēzus drīzo atnākšanu.

Daži fakti

- Feniķieši, kuri ieradās Spānijā 8. gs. p. Kr., pussalu sauca par „*Span*” jeb „slēpto zemi”.
- Restorāns „Botin” Madridē tika atvērts 1725. gadā un ir vecākais pasaulē.

Drosmīgais bēgšanas plāns

13.maijs
Džordžio

Itālija

Džordžo izvēlējās, kā viņam šķita, labāko plānu, kā aizbēgt no komunistiskās Rumānijas. Viņš vēroja tos laimīgos cilvēkus, kuri Rumānijas galvaspilsētā Bukarestē kāpa vilcienos un no šīs slēgtās valsts devās uz Francijas galvaspilsētu Parīzi. Viņš ievēroja, ka starp vilciena vagona jumtu un griestiem ir samērā liela sprauga, kurā pietiktu vietas jaunam cilvēkam.

Bez biļetes Džordžo vilcienā iekāpt nevarēja. Taču katrs vilciens, kurš devās uz Parīzi, dažas minūtes pēc atiešanas apstājās. Tādēļ Džordžio bija pietiekami daudz laika, lai pārskrietu pāri sliedēm, iekāptu vilcienā un iespiestos spraugā zem vagona jumta. Mēģinājums aizbēgt no Rumānijas bija kriminālnoziedzums un, ja, Džordžio tiktu pieķerts, viņš nonāktu cietumā. Taču 1982. gadā viņš bija 20 gadu vecs un ļoti ilgojās pēc jaunas dzīves.

Džordžio domāja, ka viņš ir pirmais, kurš centīsies šādā veidā aizbēgt, taču kļūdījās. Apsargi bija paredzējuši šādu pārdrošu bēgšanas mēģinājumu un notvēra viņu. Sekoja divas nopratināšanas nedēļas. Varas iestādes vēlējās noskaidrot, vai Džordžio nav antikomunists un vai viņam nav bijuši pieejami kādi valsts noslēpumi, kurus viņš būtu varējis izvest uz ārzemēm. Tad viņš tika nosūtīts uz cietumu un atlika tikai gaidīt tiesas spriedumu.

Džordžio bija ateists un Dievam neticēja. Lai arī viņš valdības paustajai ideoloģijai nepiekrita, tomēr bija pārliecināts, ka labāk ir būt ateistam nekā kristietim. Viņš uzskatīja, ka Dievam ticēt var tikai stulbi cilvēki.

Cietumā Džordžio pirmo reizi satika Septītās dienas adventistu, jauniets aptuveni viņa vecumā. Viņš bija iesaukts armijā un apcietināts par nevēlēšanos strādāt sabatā. Džordžio pamanīja, ka šis cilvēks izturējās atšķirīgi no pārējiem. Viņa seja bija savādāka, viņš šķita esam labs cilvēks. Abi iesāka sarunu. Džordžio pārsteidza tas, ka, lai arī šis cilvēks ticēja Dievam, tomēr dumjš viņš nebija.

Adventists viņam pastāstīja par Bībeli, kura Rumānijā bija aizliegta grāmata.

Džordžio par Dievu vēlējās uzzināt vairāk un pēc atbrīvošanās vēlējās sameklēt Bībeli. Dažas stundas pēc šīs sarunas Džordžio tika nogādāts tiesā, lai viņam par bēgšanas mēģinājumu piespriestu sodu. Viņš saprata, ka bija gaidāms bargs spriedums, jo tam no mēģinājumiem bēgt bija jāattur citi valsts iedzīvotāji. Džordžio cietumā jau bija pavadījis 2 mēnešus. Taču tiesnese pieņēma neparastu lēmumu.

„Jūs tūlīt tiksiet atbrīvoti,” viņa sacīja.

„Bet viņš ir izdarījis pretvalstisku noziedzumu,” prokurors protestēja.

Tiesnese pat nepakustējās. Tad viņa pievērsās policistam, kurš Džordžio bija atvedis uz tiesu, un jautāja: „Kad jūs varētu viņu atbrīvot?”

„Rīt viņš būs brīvs,” policists artbildēja.

Kad policists Džordžio veda atpakaļ uz cietumu, viņš ar bijību sacīja: „Tev notiekti ir pazīšanās tur augšā.”

Džordžio gandrīz bija gatavs atzīt, ka nepazīst nevienu augstākstāvošu. Taču tad viņš saprata, ka viņam bija varējis palīdzēt kāds, kurš atradās debesīs.

Tomēr nākošajā dienā Džordžio atbrīvots netika. Arī aiznākošajā ne. Sestajā dienā viņa draugs adventists jautāja: „Vai tu patiesi esi pārliecināts, ka tiesnese sacīja, ka tiks uzreiz atbrīvots?”

Tajā brīdī Džordžio atcerējās savu apņemšanos uzreiz pēc atbrīvošanas sākt studēt Bībeli. Un viņš nolēma šīs studijas uzsākt jau tagad ar sava drauga palīdzību. Kad viņš par šo lēmumu pastāstīja savam draugam, pienāca cietumsargs un sacīja: „Rīt jums darbā nav jāiet. Jums jāpaliek savā kamerā, jo tiksiet atbrīvots.”

Tā arī notika.

Džordžio Dievam doto solījumu izpildīja. Viņš sameklēja adventistu draudzi un sāka piedalīties sabata dievkalpojumos. Izmainījās visa Džordžio dzīve, no Rumānijas bēgt viņš vairs nevēlējās. Viņš bija atradis kaut ko svarīgāku – brīvību Jēzū. Viņš tagad bija laimīgs.

Patreiz Džordžio dzīvo Itālijā un ir aktīvs rumāņu adventistu draudzes loceklis Romā. Viņam un viņa sievai ir trīs pieauguši bērni un astoņi mazbērni. Pēc komunistiskās Rumānijas sabrukuma viņš valsti pameta.

Līdz pat šai dienai Džordžio nespēj izskaidrot viņa negaidītās atbrīvošanas iemeslu. Viņš ir pilnīgi pārliecināts, ka te bija iejaucies Dievs.

Džordžio joprojām sazinās ar bijušo cietuma biedru – adventistu, kurš tagad ir būvniecības uzņēmuma īpašnieks. Par atteikšanos no darba sabatā viņam draudzēja 2 gadu ciemtumsods. Bet divus mēnešus pēc tam, kad Džordžio atstāja cietumu, viņš tika atbrīvots saskaņā ar prezidenta noteikto amnestiju. Tādejādi apcietinājumā viņš bija pavadījis tikai gadu.

Tagad Džordžio ir 60 gadus vecs, kalsns vīrietis ar sirmiemiem matiem un laipnu smaidu. Šķiet, ka nekas viņa sejā neliecina par lielo pieredzi ar Dievu. Lai uzzinātu viņa dzīvesstāstu, par to viņš ir jāizjautā. Džordžio labprāt lūdz cilvēkus dalīties ar savām liecībām.

„Tādēļ man patīk aicināt cilvēkus uz mūsu mājām un dzirdēt viņu stāstījumus,” viņš sacīja. „Nekad nevar zināt, kas slēpjas cilvēkā.”

Paldies jums par jūsu sabatskolas ziedojumiem misijas darbam. Tie palīdz labo vēsti par brīvību Jēzū izplatīt Itālijā, Rumānijā un visā Intereiropas divīzijā, kura saņems šī ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumus.

Misijas ziņas

- Itālija bija pirmā Eiropas valsts, kurā tika sludinātas Septītās dienas adventistu doktrīnas. Bijušo poļu priesteri Mihaelu Belinu Čehovski, kuram neizdevās pārliecināt adventistus sūtīt viņu misijas darbā Eiropā, šim darbam sponsorēja cita kristiešu konfesija, un viņš Itālijā ieradās 1864. gadā.

No Losandželosas uz Romu

20.maijs
Melānija

Itālija

Melānija Losandželosā pabeidza universitāti. Daudz laika viņa pavadīja ballītēs. Melānijai patika ceļot un izkļaidēties.

Kad nomira viņas 20 gadus vecais brālis Rendijs, Melānijai atradās Romā. Viņš bija jaunākais no 5 bērniem un Melānijai ar viņu bija ļoti tuvas attiecības. Rendija līķis tika atrasts peldbaseinā pulksten piecos no rīta. Mediķi sliecās domāt, ka vainīga bija sirdslēkme.

Ar salauztu sirdi Melānija atgriezās mājās Losandželosā, lai noskaidrotu lietas apstākļus. Kādēļ Rendijs nomira? Melānija prātoja par nāvi un kas pēc tās ar cilvēkiem notiek. Viņa sāka apšaubīt dzīves jēgu.

Melānija metās izpriecās un vēlējās aizmirst savas sāpes.

Tad viena no viņas māsām, kura vēlējās kļūt aktrise, uzaicināja viņu uz aktiermākslas nodarbībām. „Tas ir labs veids kā nolaist tvaiku un pārvarēt sāpes,” viņa sacīja. Melānija sāka apmeklēt šīs nodarbības.

Tad viņa iemīlējās kādā itālietī un pārcēlās uz Itāliju. Pēc 2,5 gadiem viņi izšķīrās un Melānija atsāka savu ballīšu dzīvi un aktrises karjeru.

Melānijai viņas izpriecu pilnā dzīve šķita aizvien tukšāka. Katru rītu pēc pamošanās viņu māca skumjas. Šķita, ka rast dzīvei jēgu viņai neizdosies. Viņa sāka domāt par to, vai pasaulē patiesi darbojas garīgi spēki un kas pārvalda pasauli. Redzot, ka pasaulē ir tik ļoti izplatīts ļaunums, viņa sāka pievērsties okultismam.

Kādu dienu Melānija interneta kanālā *YouTube* nejauši atrada svētrunu par Daniēla un citiem Bībeles praviešiem. Viņu tas ieinteresēja, un viņa atvēra savu Bībeli un pārbaudīja, vai runātājs stāstīja patiesību. Melānija pētīja Babilonas, Medopersijas, Grieķijas un Romas vēsturi. Viss atbilda dzirdētajam.

„Tas viss ir patiesība,” Melānija pie sevis čukstēja, noslīga uz ceļiem un raudāja. Viņa jutās kā šai pasaulei nepiederoša. Un Melānija savu dzīvi nodeva Jēzum.

„Ballēšanās, dzeršana un narkotikas mani vairs nesaista,” viņa lūdza Dievu. „Tā turpināt es vairs nevaru. Tad labāk es mirstu. Lūdzu, izmaini manu dzīvi. Es to vairs nevaru izturēt.”

Melānija turpināja skatīties *YouTube* raidījumus, kurus vadīja, kā viņa uzzināja, Septītās dienas adventists. Viņa šīs svētrunas salīdzināja ar Bībeli. Svētos Rakstus Melānija sāka lasīt regulāri. Drīz vien viņa savās mājās sāka ievērot sabatu.

Pēc diviem gadiem Melānija jūta, ka sabatos viņai vajadzētu atrasties dievnamā. Internetā viņa atrada adventistu dievnamu, kurš atradās netālu no viņas mājām. Un viņa nākošajā sabatā devās uz turieni. Pirmajam cilvēkam, kuru viņa satika, vecam vīram, viņa sacīja, ka vēlas tikt kristīta.

„Labrīt!”, viņa sacīja. „Es vēlētos tikt kristīta.”

Vecais vīrs bija pārsteigts. „Ko jūs sakāt?” viņš jautāja.

Melānija sacīja, ka viņa divus gadus ir lasījusi Bībeli un seko tās mācībām.

„Es esmu gatava kristībām,” viņa sacīja.

Melānijas dzīve uzreiz pēc kristībām neizmainījās. Joprojām viņa gāja uz ballītēm un savu jauno dzīvi centās savienot ar veco. Taču lietas, kuras viņa darīja agrāk, tagad bija kļuvušas garlaicīgas. Un interesantas bija kļuvušas tās, kuras reiz šķita garlaicīgas. Melānijas dzīvē bija sācies svēttapšanas process, kuru vadīja Svētais Gars. „Viņam ir daudz darāmā, taču Viņš ar mani strādā nepārtraukti,” sacīja Melānija.

Tagad Melānija zina, ka nāve ir grēka alga, Rom.6:23. Viņa arī saprot, ka mirušie guļ kapā līdz Jēzus otrajai atnākšanai, 1.Tes.4:15-17. Melānija saka, ka ir atradusi savai dzīvei jēgu. Tā ir Jēzus mīlestības līdzdalīšana apkārtējiem un cerība uz Viņa drīzo atnākšanu. Dan.12:3 ir sacīts: „Bet sapratīgie mirdzēs kā debesjuma spožums, un tie, kas daudzus veduši pie taisnības, kā zvaigznes mūžīgi mūžam.”

Melānija draudzes traktātus un veselības žurnālus atstāj uz autobusu sēdekļiem un Romas restorānos. Sporta zālēs viņa noliek bukletus par draudzi un adventistu radio. Melānija ar nepacietību gaida, kad varēs ieraudzīt Jēzu un atkal satīties ar savu jaunāko brāli Rendiju.

„Man ir viena svētīga cerība. Tā ir atkalredzēšanās ar Rendiju,” viņa saka.

Paldies jums par jūsu sabatskolas ziedojumiem misijas darbam, kuri palīdzēs labo vēsti par Jēzus drīzo atgriešanos izplatīt Itālijā un visā Intereiropas divīzijā, kura saņems šī ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumus.

Daži fakti

- „Iemetiet monētu Trevi strūklakā un jūs atgriezīsieties Romā” – vismaz tā saka leģenda. Tūristi katru dienu strūklakā iemet apmēram 3000 ASV dolārus. Tas katru gadu veido aptuveni 1 miljonu ASV dolāru. Visa šī nauda tiek ziedota labdarībai.

Ieslodzītais ar radio uztvērēju

27.maijs

Ana

Portugāle

Paulo bija ieslodzīts Portugāles cietumā. Radio uztvērējs bija vienīgā lieta, kuru labi izglītotais zinātnieks Paulo varēja paturēt. Viņš sāka meklēt dažādas radiostacijas. Vienīgā, kuru viņš varēja uztvert, bija adventistu radiostacija. Un arī to varēja uztvert tikai tad, ja nostājās noteiktā vietā pie loga. Paulo sāka klausīties adventistu programmas.

Kādu dienu par velti tika piedāvātas E.Vaitas grāmatas „Lielā cīņa.” Paulo pieteicās un saņēma to pa pastu.

Pēc kāda laika Paulo tika pārcelts uz citu cietumu, taču viņu tas neiepriecināja, jo viņš nenonāca tur, kur bija vēlējies. Tomēr jaunā ieslodzījuma vieta atradās tuvāk adventistu radiostacijai un pārraides bija uztveramas daudz labāk.

Radiostacijas vadītājam Paulo nosūtīja garu vēstuli. Tajā viņš rakstīja par to, kādēļ bija nonācis cietumā un kā bija sācis klausīties adventistu raidījumus.

„Manu dzīvi pārveido šajos raidījumos dzirdētais,” viņš rakstīja.

Radio stacijas vadītāju pārsteidza, ka Paulo spēja uztvert pārraides jau pirmajā cietumā. Lai arī vadītājs dzīvoja netālu no šī cietuma, tomēr šīs pārraides nebija varējis uztvert nekad.

Kad sākās Covid-19 pandēmija, raidījumos vairāk tika iekļauti dievkalpojumu ieraksti, un Paulo bija iespējas klausīties svētrunas. Vienā no svētrunām mācītājs aicināja klausītājus pieteikties Bībeles studijām, un Paulo to arī izdarīja. Un viņš uzsāka Bībeles studijas pa pastu. Paulo sarakstījās ar Anu, draudzes brīvprātīgo darbinieci.

Kā jau zinātnieks, viņš bija zinātkārs students un uzdeva daudz jautājumu. Pēc Bībeles studiju noslēguma Paulo izteica vēlēšanos tikt kristīts, taču Covid-19 ierobežojumi un birokrātu iebildumi šo nodomu kavēja.

Tad Paulo ar Anas palīdzību sāka apgūt Atklāsmes grāmatu. Pēc tam viņi sāka lasīt un ar Bībeli salīdzināt E.Vaitas darbus.

Bībeles studijas turpinās. Ana cenšas, lai Paulo savos pētījumos kļūtu patstāvīgāks. „Es vēlos, lai viņš apgūtu Bībeles izpētes paņēmienus un Svēto Rakstu patiesības tālāk apgūtu pats,” Ana sacīja.

Paulo ir lūdzis Anu vadīt nodarbības vairākiem citiem ieslodzītajiem. Ana ir priecīga, ka var mācīt šos cilvēkus, taču vēlas, lai šajā apmācībā iesaistītos arī Paulo un viņu iedrošina. „Es vēlos, lai viņš kļūtu kā instruments mūsu darbam tajās vietās, kurās cilvēkus nav iespējams aizsniegt klātienē,” sacīja Ana.

Patiesi, Portugāles cietumos adventistiem aizsniegt ieslodzītos ir ļoti grūti.

Paulo ir noraizējies par to, ka viņam, lai mācītu par Jēzu, nav pietiekami plašas Bībeles zināšanas. Viņš arī uztraucas, ka viņam varētu trūkt morālas autoritātes, lai mācītu cietumniekus, jo galu galā šeit atrodas arī viņš pats.

Ana turpināja Paulo iedrošināt, un viņš kļūst aizvien pārliecinātāks. Viņš ir uzsācis Bībeles nodarbības ar vienu ieslodzīto un liecina par Jēzu vairākiem citiem. Paulo par Jēzu ir runājis arī ar savu psihologu. Portugāles ieslodzītajiem ir jāapmeklē psihologa konsultācijas. Paulo psihologs ir ateists. Kad Paulo viņam stāstīja par Jēzu, viņš jautāja: „Kā jūs kā zinātnieks varat ticēt tam, ko zinātne nevar pierādīt? Viss, kam jūs ticat, ir pasakas.”

Psihologa konsultācijas izvērtās kā sarunas par ticību. Paulo jūt, ka viņu vada Svētais Gars. Viņš bieži jūt pamudinājumu runāt par lietām, par kurām viņš gan ir mācījies, taču iepriekš nav domājis tās pieminēt. Vienā no konsultācijām Paulo piedāvāja psihologam izlasīt grāmatu „Lielo cīņu,” un viņš piekrita. Paulo piedāvāja savu grāmatu, un psihologs to lasa.

Paulo Anai rakstīja, ka dzīve cietumā nav viegla. Viņš vēlas mainīt savu ēdienkarti un tikt kristīts, taču cietuma ierobežojumi ir grūti pārvarami. Tomēr viņš ir laimīgs, ka atrodas šeit, cietumā. „Es uzskatu, ka šeit man bija iespēja satikties ar Jēzu,” Paulo rakstīja. „Kad atskatos pagātnē, redzu, ka viss, kas ar mani ir noticis, ir noticis Dieva vadībā, lai mana dzīve tiktu pārveidota.”

Ana saka, ka Paulo atrodas cietumā tādēļ, ka ir pieņēmis sliktus lēmumus. Viņš nav nevainīgs. „Tomēr es uzskatu, ka viņš ir aicināts būt par Dieva instrumentu vietā, kura mums nav pieejama,” Ana sacīja. „Es patiešām ticu, ka viņš tur ir misionārs, lai gan viņš to vēl neapzinās.”

Izglītība, tajā skaitā arī ieslodzīto Bībeles studijas, ir galvenais paņēmieni, kā Portugālē Septītās dienas adventistu draudze līdzdala labās vēstis par Jēzus drīzo atnākšanu. Daļa no šī ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumiem palīdzēs paplašināt adventistu izglītību, atverot pamatskolu Setubalā, Portugālē. Paldies, ka plānojat pienest dāsnus ziedojumus.

Misijas ziņas

- Stīvens N.Haskels (1833-1922) bija pirmais Septītās dienas adventistu mācītājs, kurš apmeklēja Portugāli. 1889. un 1890. gadā Haskels ceļoja pa pasauli, lai noskaidrotu apstākļus adventistu misijas darba uzsākšanai. Portugālē viņš ieradās 1889. gada jūlijā. Haskelu iespaidoja Lisabonā redzētais, it īpaši tajā garantētās reliģiskās brīvības pakāpe, kuru nodrošināja valsts konstitucionālā monarhija.

Alkoholisma varā

3.jūnijs
Gabriēls

Portugāle

Gabriēlam patika iedzert. Viņš sāka dzert aizvien vairāk, un viņa sieva Luisa sāka uztraukties, ka viņš varētu kļūt alkoholiķis. Viņa lūdza Dievu, lai vīrs pārtrauktu dzeršanu. Sieva vēlējās pasargāt gan vīru, gan viņu mazo dēlu Džordžu.

Tad viņu dzīvē Portugāles salā Madeira notika vesela virkne neparastu notikumu. Šī sala atradās pusotras stundas lidojuma attālumā uz dienvidiem no Portugāles.

Džordžam bija 4 gadi, un viņam vajadzēja doties uz bērnu dārzu. Taču, pāris dienas tur pavadījis, viņš vairs uz turieni iet nevēlējās. Zēns to ļoti pārdzīvoja.

Luisa un Gabriēls nezināja, ko darīt. Gabriēls turpināja dzert. Dažas dienas vēlāk ģimene devās uz Funšalu, lielāko salas pilsētu, lai nokārtotu kādas darīšanas. Luisa tur ievēroja pievilcīgu skolu, kuru ieskāva žogs ar metāla vārtiem. „Skat,” viņa sacīja Gabriēlam, „ieiesim un uzzināsim, vai viņi pieņemtu Džordžu.”

Visi trīs iegāja pa atvērtajiem vārtiem. Brīdī, kad Džordžs iegāja skolas teritorijā, viņš iesaucās: „Man šī skola patīk!”

Tad viņš ieraudzīja citus bērnus, kuri spēlējās rotaļu laukumā. „Uz citu skolu es iet negribu,” viņš sacīja.

Viņš ar lielu apņēmību palūkojās uz māti un tēvu. Cērtot kāju pie zemes, viņš kļiedza: „Uz citu skolu es neiešu!”

Un notika tā, ka Džordžs tika uzņemts Septītās dienas adventistu skolā. Viņš to iemīlēja jau no pirmās dienas un nekad neraudāja, jo doties projām nevēlējās. Luisa un Gabriēls jutās atviegloti. Gabriēls joprojām turpināja iedzert.

Luisa turpināja lūgt, lai vīrs izbeigtu dzeršanu.

Pagāja kāds laiks, un skolotājs aicināja Luisu uz trešdienas vakara lūgšanu sanāksmi skolas otrajā stāvā. Luisa ar Džordžu aizgāja, un viņiem tur patika! Luisa jutās tā, it kā šeit uz zemes būtu piedzīvojusi debesis. Viņa ar Džordžu turp devās arī nākošajā trešdienā un šos apmeklējumus turpināja.

Tad viņiem līdzī uz lūgšanu sapulcēm sāka iet Gabriēls. Jo vairāk viņš šajās sapulcēs piedalījās, jo vairāk viņa vēlme iedzert mazinājās. Gabriēls vēlējās mieru. Viņš gribēja savu pagātni atstāt, tomēr jutās nokļūvis alkoholisma varā.

Kādu dienu draudzes locekļi Gabriēla ģimeni uzaicināja uz pikniku. Pirmo reizi mūžā Gabriēls ēda veselīgu maltīti bez alkohola. Šis ēdiens viņam patika, un viņš uzskatīja, ka tādu dzīvesveidu būtu vērts izvēlēties.

Gabriēls un Luisa pievienojās nelielai Bībeles studiju grupai. Gabriēlam par lielu pārsteigumu, studējot Bībeli, viņš sāka zaudēt tieksmi pēc alkohola. Gabriēlam visapkārt bija cilvēki, kuri alkoholu nelietoja. Turpretī darbā viņš atradās starp ļaudīm, kuriem patika iedzert. Kad Gabriēls lasīja Bībeles tekstu 1.Kor. 6:19, viņa sirds tika aizkustināta: „Jeb vai jūs nezināt, ka jūsu miesa ir Svētā Gara mājoklis, kas ir jūsos un ko jūs esat saņēmuši no Dieva, un ka jūs nepiederat sev pašiem?” Un jo vairāk laika viņš pavadīja ar atturībniekiem, jo vairāk viņam zuda tieksme uz alkoholu.

Luisa ļoti priecājās. Dievs uz viņas lūgšanām bija atbildējis.

Gabriēls un Luisa savas sirdis atdeva Dievam un tika kristīti. Kad Džordžs sasniedza 12 gadu vecumu, arī viņš savu dzīvi nodeva Jēzum un tika kristīts. Tagad Gabriēls ieņem draudzes vecākā amatu, bet Luisa ir diakone, kura kalpo bērnu nodaļā.

Līdz šai dienai Gabriēls un Luisa nesaprot, kādēļ Džordžs raudāja valsts bērnudārzā, taču jutās ļoti apmierināts adventistu skolā. Tomēr viena lieta ir skaidra. Tā kā Džordžs mācījās adventistu skolā, visas ģimenes dzīve ir pilnībā mainījiesies.

„Kaut es būtu ko zinājis par šo draudzi daudz ātrāk,” Gabriēls sacīja. „Tā manai ģimenei un man ir izrādījusies liela svētība.”

Izglītība ir galvenais veids, kā Septītās dienas adventistu draudze Portugālē līdzdala labās vēstis par Jēzus drīzo atnākšanu. Daļa no šī ceturkšņa Trīspadsmītā sabata ziedojumiem palīdzēs paplašināt adventistu izglītību, atverot pamatskolu Setubalā, Portugālē. Paldies, ka plānojat pienest dāsnus ziedojumus.

Daži fakti

- Portugālē galvenie pārtikas produkti ir zivis, dārzeņi un augļi. Viens no nacionālajiem ēdieniem ir kaltēta menca, kuru parasti pasniedz ar kartupeļiem un dārzeņiem, dažreiz arī ar pupiņām.
- Visu svēto dienā 1755. gada 1.novembrī Lisabonu skāra spēcīga zemestrīce un tai sekojošs ugunsgrēks. Gāja bojā 275 000 cilvēki, 85% visu namu tika iznīcināti.
- Vienus no pasaules lielākajiem viļņiem rada zemūdens kanjons Portugāles piekrastē. 2011. gadā havajiešu sērfoņājs Garets Maknamara uzbrauca 24 metrus augstajā vilnī pie Nazares krastiem un uzstādīja jaunu pasaules rekordu.

Vēlreiz kristīta

10.jūnijs

Salome

Portugāle

Salome tika kristīta bērnībā, taču viņa savu vecāku draudzes doktrīnas neievēroja. Viņai šķita, ka draudzes mācības nav īsti pareizas.

Kad Salome kļuva pieaugušāka, viņa uz dievnamu iet pārtrauca. Viņa nevēlējās neko, kas bija saistīts ar draudzi. Tomēr Salome joprojām ticēja Dievam un lūdza Viņa vadību.

Daudz vairāk par Dievu Salome sāka domāt tad, kad viņas 4 gadu vecais mazdēls Džordžs iestājās Septītās dienas adventistu skolā Madeirā, Portugālei piederošā salā. Šī sala atrodas pusotru stundu lidojuma attālumā pie Āfrikas rietumu krasta.

Iesākumā ģimene Džordžu nebija plānojusi sūtīt adventistu skolā. Māte viņu aizveda uz bērnudārzu, bet tur, kad viņa aizgāja, viņš sāka raudāt. Kādēļ Džordžs raudāja, nevarēja saprast neviens. Viņa vecāki un Salome nezināja, ko darīt.

Tad zēns ar saviem vecākiem devās uz Funšalu, lielāko salas pilsētu, lai nokārtotu vairākas lietas. Ģimene, ejot savās darīšanās, pamanīja solīdu skolas ēku, kuru ieskāva žogs ar metāla vārtiem. Viņi iegāja skolā, lai iepazītos ar to tuvāk.

Brīdī, kad Džordžs iegāja skolā, viņš iesaucās: „Man patīk šī skola!”

Tad viņš rotaļu laukumā ieraudzīja citus bērnus. Džordžs sacīja: „Citā skolā es mācītos nevēlos.”

Džordžs paskatījās uz savu māti un tēvu ar lielu apņēmību. Piecērtot kāju, viņš kļiedza: „Uz citu skolu iet es negribu!”

Džordžs tika uzņemts adventistu skolā. Pirmos divus mēnešus skolotāji Salomei atļāva mazdēlu pavadīt uz nodarbībām, lai pārliecinātos, ka viņš skolā labi iejuties. Salomei skola patika. Viņai patika arī skolotāji. Kļuva skaidrs, ka arī Džordžam skola patika, viņš nekad tur neraudāja un nelūdza, lai viņu ved mājās.

Adventistu draudzes mācītājs, kuru Salome satika otrajā stāvā, uzaicināja viņu piedalīties Bībeles nodarbībās.

„Man nav iebildumu pret Bībeles nodarbībām,” Salome sacīja. „Tās es varētu apmeklēt jebkurā laikā. Taču kristīties es vairs netaisos. Neviens man uz galvas ūdeni vairs nepilinās.”

Un Salome uz Bībeles studijām negāja.

Pēc kāda laika Džordžs un viņa vecāki katru trešdienu skolā sāka apmeklēt lūgšanu sapulces. Tad vecāki sāka piedalīties Bībeles izpētes nodarbībās. Kad to redzēja Salome, arī viņa vēlējās pievienoties. Taču viņa uzstāja, ka kristīta netiks.

„Kad es piedzimu, es tiku kristīta,” viņa teica. „Man nav nekādas vajadzības vēlreiz tikt kristītai.”

Bībeles nodarbībās Salome satika draudzes locekli Anu. Pirmās Bībeles nodarbības laikā Ana nolieca galvu un lūdza Dieva klātbūtni. Nodarbības beigās Ana jautāja: „Vai tu nevēlies lūgt?” Salome noraidoši papurināja galvu. Tā bija viņas pirmā Bībeles nodarbība, un viņai par notiekošo bija dalītas jūtas.

Ana piedāvāja tā vietā dziedāt dziesmu, un Salome piekrita. Ana atvēra dziesmu grāmatu un turēja to tā, lai viņas varētu dziedāt abas.

Ana sāka dziedāt: „Es esmu podnieks, tu esi māls ...”

Tūlīt Salome izplūda asarās. Lai arī viņa centās, tomēr nespēja izdziedāt nevienu vārdu. Ana bija pārsteigta un pārtrauca dziedāt. Viņa piecēlās un stipri apskāva Salomi. „Neraudi,” viņa sacīja.

Šī dziesma Salomei bija ļoti nozīmīga. Viņa paskaidroja, ka dziesma, kuru nejauši bija izvēlējusies Ana, bija skanējusi viņas mātes piemiņas pasākumā. Raudāt sāka arī Ana, abas sievietes raudāja kopā.

Salome turpināja Bībeles nodarbības Anas vadībā. Viņa uzzināja, ka Jēzus ir atstājis piemēru kristībām ar pagremdēšanu. Salome uzzināja, ka Bībele nemāca kristīt bērnus. Viņa sāka kopā ar savu mazdēlu un viņa vecākiem iet uz lūgšanu sapulcēm. Drīz vien vecāki paziņoja, ka plāno tikt kristīti.

Divas nedēļas pirms kristībām Salome piezvanīja Anai. „Es gribu runāt ar mācītāju,” viņa sacīja.

Ana uzminēja, kas Salomei ir prātā.

„Vai tu vēlies darīt to, ko es domāju, ka vēlies darīt?” viņa jautāja.

Mācītājs bija pārsteigts, ka Salome vēlējās tikt kristīta vēlreiz, jo pirms tam viņa bija nelokāmi pārliecināta, ka otrreiz kristīties nevajadzētu. Mācītājs ieteica Salomei nogaidīt un veltīt laiku lēmuma pieņemšanai.

Salome savu sirdi nodeva Jēzum pēc pieciem mēnešiem.

Tagad Salome adventistu draudzē darbojas sieviešu kalpošanas nodaļā. Džordža tēvs ir draudzes vecākais, bet viņa māte – diakone. Džordžs tika kristīts, kad bija sasniedzis 12 gadu vecumu.

Līdz pat šai dienai Salome nesaprot, kādēļ Džordžs raudāja valsts bērnudārzā, bet jutās laimīgs adventistu skolā. Taču viens ir skaidrs – tā kā Džordžs mācījās adventistu skolā, viņas dzīve bija pilnībā mainījusies.

„Svētais Gars aizskāra manu sirdi,” sacīja Salome. „Tajā brīdī es zināju, ka man jātiek kristītai.”

Izglītība ir galvenais veids, kā Septītās dienas adventistu draudze Portugālē līdzdala labās vēstis par Jēzus drīzo atnākšanu. Daļa no šī ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumiem palīdzēs paplašināt adventistu izglītību, atverot pamatskolu Setubalā, Portugālē. Paldies, ka plānojat pieņemt dāsnus ziedojumus.

Daži fakti

- Bertrāna grāmatnīca Lisabonā ir vecākā grāmatnīca pasaulē. Tā tika atvērta 1732. gadā.

Noslēpumainais riteņbraucējs

17.jūnijs

Vera

Portugāle

Vera vadīja Bībeles nodarbības vecāka gadagājuma laulātajam pārim Anai un Pedro, kuri nemācēja ne lasīt, ne rakstīt. Viņu dēls Benvenuto palīdzēja šajās nodarbībās. Viņš skaļi lasīja Bībeles rakstuvietas un pierakstīja viņu atbildes.

Šajā Portugāles pilsētiņā ar 100 iedzīvotājiem nebija neviena Septītās dienas adventista. Šejieniēši bija vienkārši un godīgi ļaudis, kuri tālāk par savu kaimiņu pilsētu nebija bijuši. Vera tika nosūtīta uz šejieni, lai šajā pilsētiņā veselu gadu darbotos kā misionāre.

Ana un Pedro bija krietni pārsnieguši 70 gadu vecumu. Vera vēroja viņus, un kaut kas šajos cilvēkos piesaistīja viņas uzmanību. Kad Bībeles izpēte nonāca līdz sabata svētumam, šo mācību, ka sabats ir septītā nedēļas diena, Ana labprāt pieņēma.

„Jā, jā, es zinu, ka tā ir patiesība,” viņa sacīja.

Vera bija pārsteigta. Pilsētiņas iedzīvotāji parasti mēdza turēties pie saviem tradicionālajiem uzskatiem. Taču Vera neko neiebilda.

Pēc nedēļas Bībeles studijas pievērsās tēmai par šķīstu un nešķīstu pārtiku 3.Mozus grāmatas 11. nodaļā.

„Jā, jā, es zinu, ka tā ir taisnība,” Ana atkals sacīja.

Veras pārsteigums aizvien pieauga. Un viņa vairs klusēt nespēja.

„Kā jūs zināt, ka tā ir patiesība?” viņa jautāja.

Ana paskaidroja, ka vairāk nekā pirms 60 gadiem, kad viņa bija jauna meitene, sabata pēcpusdienā pilsētiņā bija ieradies kāds vīrs ar divriteni. Viņš devās uz pilsētas centrālo laukumu un sludināja ikvienam, kurš vēlējās klausīties. Starp klausītājiem bija arī Anas tēvs.

Viņš klausījās un tad, atgriezies mājās, lasīja savu Bībeli, lai noskaidrotu, vai šis cilvēks bija runājis patiesību.

Vīrietis ar divriteni ieradās katru sabatu. Katru reizi tēvs dzirdēto salīdzināja ar Bībeli. Un redzēja, ka šis vīrs sludināja patiesību.

Tēvs jaunajai Anai vairākkārt sacīja: „Šodien ir septītā nedēļas diena – sabats. Zini, mums nevajadzētu ēst nešķīstu gaļu.”

Stāsts par adventistu sludinātāju Veru pārsteidza. Pateicoties šī sludinātāja vārdiem, kuri tika sacīti pirms vairākiem gadu desmitiem, viņai tagad nevajadzēja Anu pārlicināt ne par vienu no Bībeles patiesībām. Ana zināja, ka tas, ko viņa dzirdēja tagad, ir patiesība, jo par to bija uzzinājusi no sava tēva. Veras pasniegtās Bībeles studijas tikai šos vārdus apstiprināja.

Vera jutās tā, it kā Jēzus viņai sacītu: „Jo šie piepildās vārds, ka cits ir, kas sēj, un cits, kas plauj. Es jūs esmu sūtījis plaut, kur jūs neesat strādājuši. Citi ir strādājuši, bet jūs esat nākuši viņu darbā,” Jāņa 4:37-38.

Vera redzēja, ka Ana un Pedro nolēma tikt kristīti to svētrunu iespaidā, kuras bija runājis nepazīstamais vīrietis pirms daudziem gadiem. Kristīts tika arī abu laulāto dēls Benvenuto.

Vera nekad neaizmirst Anu un Pedro. Šīs viņas Bībeles nodarbības notika viņas misionāres darba iesākumā, un šī pieredze stiprināja viņas ticību. Lai kur arī Vera strādātu, viņa neuztraucas par to, ka uzreiz ne vienmēr ir saskatāmi tūlītēji rezultāti. Veras uzdevums ir sēt sēklas un rezultātus uzticēt Dievam.

„Es ar nepacietību gaidu tikšanos ar noslēpumaino velosipēdistu debesīs,” Vera sacīja. „Es viņam teikšu: „Redzi, tavš darbs nebija veltīgs. Lūk, te ir tie cilvēki, kuri tika kristīti ar tavu palīdzību.”

Izglītība ir galvenais veids, kā Septītās dienas adventistu draudze Portugālē līdzdala labās vēstis par Jēzus drīzo atnākšanu. Daļa no šī ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumiem palīdzēs paplašināt adventistu izglītību, atverot pamatskolu Setubalā, Portugālē. Paldies, ka plānojat pienest dāsnus ziedojumus.

Daži fakti

- Portugāle ir lielākā korķa ražotāja pasaulē, katru gadu tiek saražots gandrīz 100 000 tonnas. Šis materiāls tiek izlietots arī pudeļu korķu un māju siltumizolācijas izgatavošanai. Galvenie korķa importētāji ir Vācija, Lielbritānija un ASV.
- Portugālē pamatā valda karsti laika apstākļi. Valsts ir pazīstama ar to, ka tai ir visaugstākais saulaino stundu skaits Eiropā. Dažos reģionos gadā novēro pat gandrīz 300 saulainas dienas.

Misijas lauks savās mājās

24.jūnijs, Trīspadsmitais sabats
Viktors un Eunike

Viktors un Eunike ilgojās kalpot Tam Kungam kā Septītās dienas adventistu misionāri tālās valstīs, piemēram, Angolā vai Mozambikā. Taču viņu dzimtenē Portugālē 1974. gadā notika revolūcija un tā, kā šķita, šo sapni iznīcināja.

Tomēr nebija tik slikti, kā sākumā izskatījās. Kad Portugāles militāristi gāza autoritatīvo valdību, likumi izmainījās. Adventistu draudze pirmo reizi varēja atvērt savas skolas. Un revolūcija savās mājās bija atklājusi jaunu misijas lauku.

Vairākus mēnešus pēc revolūcijas Viktora un Eunikes draudze pastiprināti pievērsa uzmanību E.Vaitas padomiem izglītībā. E.Vaita rakstīja, ka visās mūsu

draudzēs un visur, kur ir ticīgo grupas, jāveido draudzes skolas un ka šajās skolās jāstrādā skolotājiem ar misionāru garu, arī bērnus ir jāapmāca būt misionāriem. Viņa uzsvēra, ka skolotājiem jābūt labi sagatavotiem bērniem mācīt ne tikai zinātņu, bet arī Svēto Rakstu gudrības. Šīm skolām jātiek atvērtām dažādās vietās, tajās jāstrādā dievbijīgiem cilvēkiem un tās jāveido uz tiem pašiem principiem kā praviešu skolas, „*Review and Herald*”, 1908. g. 2.jūl., 1.lpp.

Draudze izlēma izveidot draudzes skolu. Eunike, skolotāja un adventiste ceturtajā paudzē, pieņēma uzaicinājumu strādāt par skolotāju ārpus pilsētas Porto robežām.

Eunikes lēmums prasīja lielu ticību, jo adventistu draudze Portugālē nekad nebija vadījusi skolu, viss bija jāsāk no nulles.

„Tas bija tā kā došanās uz Angolu vai citu tālāku misijas lauku,” stāstīja Eunike. „Mums nebija tradīciju, kurām varētu sekot.”

Draudzes locekļi nopirka skolai zemes gabalu. Mācības varēja sākties 1975. gadā. Pirmie skolēni nāca no vietējās draudzes.

Skola ieguva atzinību un tajā uzņemto skolēnu skaits pieauga. Savus bērnus te sāka sūtīt citu adventistu draudžu vecāki. Šo skolu izvēlējās arī ietekmīgas neadventistu ģimenes, tajā skaitā vietējās aptiekas īpašnieks un pilsētas mērs.

Eunike skolā nostrādāja līdz pensijai. Viktors, kurš 25 gadus bija pavadījis elektrodzināju būvē, atgriezās skolā un kļuva par skolotāju. Abi ar Euniki viņi dažādos laikos bija ieņēmuši arī skolas direktora amatu.

Gadu gaitā pirmo Portugāles adventistu skolu absolvējuši daudzi uz misijas darbu orientēti cilvēki, tajā skaitā arodbiedrību prezidents, vismaz 14 mācītāji un 4 literatūras evaņģēlisti.

Viktors un Eunike ar prieku raugās, kā bērni savas sirdis nodod Jēzum un tiek kristīti.

Viena no viņu spilgtākajām atmiņām bija par kādu vecāku skolēnu, 18 gadus vecu, kurš skolā iestājās no neadventistu ģimenes. Viņš sadraudzējās ar jaunu adventisti, kura skolā darbojās kā brīvprātīgā. Viņi sāka tikties un vēlāk apprecējās. Tagad viņi ir uzticīgi draudzes locekļi. Viņiem ir divas pieaugušas meitas, viena ir ārste, otra – „Ceļa meklētāju” vadītāja.

Viktors atceras laiku, kad pilsēta vēlējās viņu pagodināt par ieguldījumu izglītībā. Pilsētas vadītāji ierosināja viņa vārdā nodēvēt vienu no ielām. „Nē, nē, man to nevajag. Es gribētu, lai ielu nosauc skolas vārdā,” sacīja Viktors.

Un patiesi, viena no mūsu pilsētas ielām ir nodēvēta adventistu skolas vārdā.

Viktors un Eunika jau ir sasnieguši 70 gadu vecumu. Atskatoties pagātnē, viņi pauž prieku, ka viņi bija atbildējuši uz aicinājumu kļūt par misionāriem savās mājās.

„Toreiz mēs domājām par došanos uz Angolu vai Mozambiku kā misionāriem,” Viktors sacīja. „Taču revolūcija šo nodomu izjauca. Tad mēs sapratām, ka mūsu misijas lauks ir šeit pat, mūsu mājās. Skola un skolotāja darbs man vienmēr ir nozīmējis būt misionāram.”

Eunike atceras Jēzus sarunu ar Saviem mācekļiem. Pēc šīs sarunas daudzi izlēma Viņam vairs nesekot. Jēzus jautāja: „Vai arī jūs gribat aiziet? Sīmanis Pēteris Viņam atbildēja: "Kungs, pie kā mēs iesim? Tev ir mūžīgās dzīvības vārdi.” Jāņa 6:67,68.

Eunike piekrīt Pēterim.

„Ja ne Tev, kam tad lai es sekoju?” viņa teica. „Ja šeit bija adventistu skola, tad tā ir tā vieta, kur man bija jābūt.”

Izglītība ir galvenais veids, kā Septītās dienas adventistu draudze Portugālē līdzdala labās vēstis par Jēzus drīzo atnākšanu. Daļa no šī ceturkšņa Trīspadsmītā sabata ziedojumiem palīdzēs paplašināt adventistu izglītību, atverot pamatskolu Setubalā, Portugālē. Paldies, ka plānojat pienest dāsnus ziedojumus.